

NIÇİN CİHAD

BİZ KİMİZ, NE İSTİYORUZ VE NIÇİN CİHAD EDİYORUZ?

Ebu Katade El-Filistini

Allahu Teala ezeli ilminde, insanı düzgün ve en güzel yapıda yaratmayı yazmıştı. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Andolsun biz, insanı, gerçekten en güzel surette yarattık.”** Onu en mükemmel biçimde yarattıktan sonra ona sorumluluk ve emaneti yüklenerek varlık olarak kılmıştır. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Biz emaneti göklere, yer ve dağlara arz ettikte de, onlar onu yüklenmek istemediler. Bundan endişeye düştüler. Ama onu insan yükledi. Çünkü o, çok zalim ve çok cahildir.”**¹ Zalimliği ve cehaleti, emaneti yüklenmesi sebebiyle değil bilakis bu emanetin kıymetini bilmemesi ve onun hakkında zulmetmesi sebebiyledir.

Allahu Teala, yeryüzünde ve gökyüzünde yarattığı her şeyi bu mahlukuna musahhar kılarak ona ikramda bulunmuştur. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Göklerde olanları da yerde olanları da Allah’ın emrinize verdiği, açık ve gizli olarak nimetlerini üzerinize bol bol tamamlamış olduğunu görmediniz mi?”**²

Başka bir ayette ise: **“Göklerde ve yerde bulunanların tümünü kendinden size musahhar kılmıştır. Muhakkak ki bunlarda düşünen bir topluluk için ayetler vardır.”**³ Allahu Teala her şeyi insana hizmet için yaratmıştır. Ve yine Allahu teala yalnızca insanı kendisine ibadet için kılmıştır. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Ben cinleri de insanları da ancak bana ibadet etsinler diye yarattım. Ben onlardan bir rızık da istemiyorum; bana yedirmelerini de istemiyorum. Çünkü şüphesiz ki Allah’tır, hem rızık veren hem de pek çetin kudret ve kuvvet sahibi olan.”**⁴ Allah insandan, yalnızca kendisine ibadet etmesi için ahitler ve sağlam sözler almıştır. Yüce rabbimiz şöyle buyuruyor: **“Hani kıyamet günü: ‘Bizim bundan haberimiz yoktu’ demeyesiniz diye, Rabbin âdemoğullarının sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendilerine şahit tutup ‘Ben sizin rabbiniz değil miyim?’ (diye buyurmuştu) Onlarda: ‘Evet şahit olduk’ demişlerdi. Yahut: ‘Daha önce sadece atalarımız Allah’a ortak koşmuşlardı. Bizde onlardan sonra gelen bir kuşaktık. Şimdi o batıla sapanların işledikleri yüzünden bizi helak mı edeceksin?’ demeyesiniz diye.”**⁵

İmam Buhari ve Muslim’in, Enes b. Malik’ten (radiyallahu anh) rivayet ettikleri hadiste Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır: **“Kıyamet günü ateş ehlinde bir adama: ‘Eğer yeryüzündeki şeyler senin olmuş olsaydı onları fidye olarak verir miydin?’ denilir. Adam: ‘Evet’ der. Allahu Teala: ‘Ben senden bundan kolayını istedim. Âdem’in sırtındayken senden, bana hiçbir şeyi şirk koşmaman üzere söz almıştım. Sen ise bunu geçip bana şirk koştun.”**

İbn Abbas (radiyallahu anh) şöyle der: **“Allahu Teala arefe günü Naman denen yerde, Âdem’in sırtından misak almıştır. Onun sulbünden tüm zürriyetini çıkarmış, önüne sermiş**

¹ Ahzab: 72

² Lokman: 20

³ Casiye: 13

⁴ Zariyat: 56-57-58

⁵ Araf: 172-173

sonra onların karşısında onlarla konuşmuştur. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Ben sizin rabbiniz değil miyim?”** onlarda: **‘Evet şahit olduk’ demişlerdi.”**⁶

Allahu Teala, kulluklarında, beşerin iki kısma ayrılmasını taktir etmiştir.

-Bu, kulluğa vefa gösterenler.

-Bunu tanımayıp onun yolundan sapan diğerleri.

Bu misakı insanlara hatırlatmak için Allahu Teala resuller göndermiş ve kitaplar indirmiştir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Müjdeleyici ve korkutucu peygamberler olarak gönderdik ki, insanların peygamberlerinden sonra Allah’a karşı bir bahaneleri olmasın. Allah azizdir, hâkimdir.”**⁷

Ubeyy b. Kaab (radiyallahu anh) Geçen misak ayeti ile ilgili olarak şunları söyler: “Allahu Teala şöyle buyuruyor: ‘Kıyamet günü bunu bilmiyorduk demeyesiniz diye, yedi semayı ve yedi arzı, yine babanız Adem’de size şahit tutuyorum. Bilin ki, benden başka ilah ve benden başka rab yoktur. Bana hiçbir şeyi şirk koşmayın. Ahdimi ve misakımı hatırlatmaları için sizlere resuller göndereceğim ve size kitaplarımı indireceğim. Onlarda: ‘Senin rabbimiz ve ilahımız olduğuna şehadet ederiz. Senden başka rabbimiz, senden başka ilahımız yoktur’ dediler ve o gün Onun itaatini ikrar ettiler. Babaları Âdem’i onların önüne çıkardı. Âdem onlara baktığında aralarında zengin, fakir, güzel görümlü olanları ve daha aşağı durumda olanları gördü. Âdem şöyle dedi: ‘Ey rabbim, kulların arasını eşit kılsaydın.’ Allahu Teala: ‘Ben şükrolunmayı istedim.’ Adem, insanlar arasında peygamberlerin üzerlerinde nur bulunan lambalar gibi olduklarını gördü.”⁸

Allahu Teala itaat edenlerin yerini hazırlamıştır, orası cennettir. Reddedenlerin yerini de hazırlamıştır ki orası da cehennemdir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Rablerinin çağrısını kabul edenlere el-Husna vardır. Onun çağrısını kabul etmeyenlere gelince; yeryüzündeki her şey onunla beraber bir o kadarı daha kendilerinin olsa, şüphesiz onları fidye olarak verirlerdi. Hesabın kötüsü onlar içindir. Barınacakları cehennemdir. O ne kötü yataktır!”**⁹

Sahihayn’de Enes b. Malik’ten (radiyallahu anh) rivayet olunan bir hadiste Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır: “Kıyamet günü Allahu Teala azap bakımından en hafif olan ateş ehlinde bir adama: ‘Eğer yeryüzündeki şeyler senin olmuş olsaydı onları fidye olarak verir miydin?’ der. Adam: ‘Evet’ der. Allahu Teala: ‘Ben senden bundan kolayını istedim. Âdem’in sırtındayken senden, bana hiçbir şeyi şirk koşmaman üzere söz almıştım. Sen ise bunu geçip bana şirk koştun.”

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Rabbinden sana indirilenin ancak hak olduğunu bilen kimse, kör gibi midir? Ancak selim akıl sahipleri iyice öğüt alır. Onlar, Allah’ın ahidini yerine getirirler, antlaşmalarını bozmazlar. Onlar Allah’ın birleştirmesini emrettiği şeyi bitiştirirler. Rablerinden korkarlar ve kötü hesaptan endişe ederler. Onlar rablerinin rızasını isteyerek sabrederler, namazı dosdoğru kılarlar ve kendilerine verdiğimiz rızıktan gizli ve açık infak ederler, kötülüğü iyilikle savarlar; işte yurdun akıbeti bunlardır! Adn**

⁶ İbn Kesir’in de dediği gibi İbn Abbas’tan sahih olarak naklolunmuştur.

⁷ Nisa: 165

⁸ Abdullah, babasını Musnedinde rivayet etmiştir. Ve Hakim sahih olduğunu söylemiştir.

⁹ Ra’d: 18

cennetleridir. Onlar oraya ana ve babalarından, eşlerinden, zürriyetlerinden ve Salih olanlarla birlikte gireceklerdir. Meleklerde her kapıdan onların yanına girip: ‘Sabrettiğiniz şeylere karşılık selam sizlere! Dünya yurdunun ne güzel sonucudur bu’ derler. Allah’a verdikleri sözü antlarıyla, sağlamlaştırdıktan sonra bozanlar, Allah’ın bitişirilmesini emrettiği şeyi koparanlar, yeryüzünde fesat çıkaranlar; işte lanette onlardır, yurdun kötüsü de onlardır.”¹⁰

İki kısmıyla insanın sonu böyle olacaktır.

Peygamberlerin ve etbainin görevleri

“O, ‘dini dosdoğru tutun, onda ayrılığa düşmeyin’ diye dinden Nuh’a tavsiye ettiğini, sana vahyettiğimizi, İbrahim, Musa ve İsa’ya tavsiye ettiğimizi size de şeriat kıldı. Senin onları kendisine davet ettiğin şey, müşriklere büyük geldi.”¹¹

Allahu Teala peygamberlerine dini ikame etmelerini emretmiştir. Buda, kendi nefislerinde ve insanlar arasında bununla amel etmektir. Bu nedenle, peygamberlerine, daveti, beyan etmeyi ve uyarmayı emretmiştir. Allah subhanehu ve Teala şöyle buyuruyor: **“Uyarıcı ve müjdeleyici resuller.”** Peygamberlerin görevi, mahlukata hidayet olmak ve rabbimizin hoşlandığı ve buğz ettiği şeyleri onlara öğretmektir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Sen ancak bir uyarıcısın. Her kavmin bir hidayet edicisi vardır.”**

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Muhakkak ki sen dosdoğru yola iletirsin.”** Bu, davet, yol gösterme ve irşada iletmedir. Onlarla birlikte kitaplar indirmiş ve onlara hikmeti öğretmiştir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Hani Allah, verdiği kitap ve hikmetten sonra peygamberlerinden söz almıştı.”**

Allahu Teala peygamberlerinin kalplerine, mahlukata karşı bir rahmet ve hidayetleri için şiddetli bir istek vermiştir. Allahu teala’nın şu buyruğunda olduğu gibi: **“Bu söze iman etmezler diye arkalarından üzümlere kendini helak edeceksin neredeyse.”**¹² Allahu Teala peygamberi Muhammed’i (sallallahu aleyhi ve sellem) şefkatli ve rahmetli olarak adlandırmıştır. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Müminlere oldukça şefkatli ve rahmetlidir.”**

Nebilerin sonuncusu peygamberimiz Muhammed’dir (sallallahu aleyhi ve sellem). Allahu tela şöyle buyuruyor: **“Muhammed sizin adamlarınızdan kimsenin babası değildir. Fakat O, Allah’ın resulü ve peygamberlerin sonuncusudur.”**

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor: “Benim ve benden önceki nebilerin misali; ev yapan bir adamın misali gibidir. Onu tamamlamış ve güzel yapmıştır. Ancak bir tuğlanın yeri hariç. İnsanlar o evin içine giriyorlar, beğeniyorlar ve şöyle diyorlar: ‘Şu tuğla da olmuş olsaydı.’” (Buhari rivayet etmiştir.) Müslim’de ise şu ziyade bulunmaktadır: “Ben bu tuğlanın yeriyim. Geldim ve nebilerin sonuncusu oldum.”

Buhari ve Müslim’in Ebu Hureyre’den (radiyallahu anh) rivayet ettikleri hadiste Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır: “Biz sonuncular, kıyamet gününde öncüleriz.

¹⁰ Ra’d: 19-25

¹¹ Şura: 13

¹² Kehf: 6

Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) tüm mahlûkata gönderilmiştir; beyaza, siyaha, kırmızıya, Arap’a, aceme, putperestlere, Yahudi ve Hıristiyanlara. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Biz seni ancak müjdeleyici ve uyarıcı olarak tüm insanlara gönderdik.”**

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor: “Muhammed’in nefsi elinde olan Allah’a yemin olsun ki, Yahudi, Hıristiyan bu ümmetten beni duyup, benim gönderildiğim şeye iman etmeden ölen her kişi ancak ateş ehlinden olur.”¹³

Yine peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor: “Resuller yalnızca kendi kavimlerine gönderilirlerdi. Ben ise tüm insanlara gönderildim.”¹⁴

Taifetu’l-Mansura ve dinin zuhuru:

Allahu Teala dini için, hüccet ve beyan aynı zamanda kılıç ve mızrakla zuhur, yükselme ve galibiyeti yazmıştır. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“O, peygamberini hidayet ile ve hak din ile gönderendir. Çünkü onu -müşrikler hoş görmese bile- bütün dinlere üstün kılacaktır.”**¹⁵

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) insanlara imtihan için gelmiştir. Allah resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor: “Ben seni ve seninle de başkalarını imtihan edeceğim.”¹⁶

Dinin ikamesi, yücelmesi ve galibiyeti için Allahu Teala nebileri ile birlikte kitabı, mizanı ve demiri de göndermiştir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Andolsun ki biz peygamberlerimizi apaçık delillerle gönderdik. Onlarla birlikte insanlar adaleti ayakta tursunlar diye kitabı ve mizanı indirdik. Ayrıca kendisinde hem çetin bir güç, hem de insanlar için faydalar bulunan demiri de indirdik ki Allah, kendisine ve peygamberlerine gaybda kimin yardım edeceğini ortaya çıkarsın. Muhakkak Allah, güçlüdür, hükmüne karşı konulamayandır.”**¹⁷

Kitap, hakka hidayet eder, demir ise ondan çıkanları düzeltir. İnsanların durumunu ancak bu düzeltebilir. İnsanlar arasında bu ikisinden –kitap ve demirden- birisi zayıflarsa fesat ve harap hâsıl olur.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor: “Kıyametin öncesinde, yalnızca Allah’a ibadet edilene dek kılıçla gönderildim.”

Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) ümmetine bıraktığı mirası bu idi; yol gösterici kitap, engelleyici ve düzeltici kılıç. İnsanlarda iki kısım üzereydi; alimler ve cihad ehli. Allahu Teala bu iki fazileti, peygamberlerden sonra en hayırlı mahlukat olan sahabelerde bir araya toplamıştır. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Muhammed Allah’ın resulüdür. Onunla birlikte olanlar kafirlere karşı sert ve katı, kendi aralarında merhametlidirler. Sen onları rükû ediciler ve secde ediciler, Allah’tan bir lütuf ve rıza isteyenler olarak görürsün. Yüzlerindeki nişanları secde izindedir. Onların Tevrat’taki vasıfları budur. İncil’deki**

¹³ Müslim

¹⁴ Müslim.

¹⁵ Es-Saf: 9

¹⁶ Müslim

¹⁷ Hadid: 25

vasıflarına gelince: O önce filizini yarıp çıkarmış, sonra onu gittikçe kuvvetlendirmiş, sonra kalınlaşıp gövdesi üzerine doğrulmuş, ekincilerin hoşuna giden bir ekin gibidir.”¹⁸

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor: “Kuşkusuz alimler peygamberlerin varisleridir. Peygamberler ne dinar nede dirhem miras bırakmamışlardır. Miras olarak yalnızca ilim bırakmışlardır. Kim onu alırsa hayırdan büyük bir pay almış olur.”¹⁹

Allahu teala'nın peygamberimize emri diğer peygamberlere tabi olması idi. Allahu teala'nı şu buyruğunda olduğu gibi: **“İşte onlar Allah'ın hidayet ettikleridir. Sende onların hidayetine uy.”** Aynı şekilde Allahu Teala Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ümmetine de Ona uymalarını emretti. İnsanlar, onun mirasını alıp kendi nefislerinde ve insanlarda uygulamak için acele ettiler. Allah'ın dinini içtenlikle isteyerek ona yönelenler onu öğrendiler ve fıkıh sahibi oldular.

Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) şu buyruğunda olduğu gibi: “Benim sözümü duyup onu ezberleyen ve işittiği gibi aktaran kimsenin Allah yüzünü aydınlatsın.”²⁰

Ondan yüz çevirenlere karşı da Allahu teala'nın hükmüne dönene dek savaştılar. Allahu teala'nın şu buyruğunda olduğu gibi: **“Kendilerine kitap verilmiş olanlardan Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyen, Allah'ın ve resulünün haram kıldığını haram saymayan ve hak dinini din olarak kabul etmeyenlerle kendi elleriyle küçülmüşler olarak cizye verinceye kadar savaşınız.”²¹**

Peygamberimiz Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) tebaasının rolü ve amelleri bu idi; insanları hakka iletmek, yüz çevirip haddi aşanları düzeltmek. İşin hakikatinde, onların bundan başka bir işleri yoktu.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) vefat edince sahabeler dünyanın dört bir yanında dağıldılar. Usame'nin (radiyallahu anh) ordusu Rumlarla savaşmak için yola çıktı. Sahabenin büyük bir çoğunluğu, Araplardan islamdan irtidat edenlerle savaşmak için çıktılar. Sonra bu dini tabiinlere taşıdılar. Sonra da nesilden nesile taşındı.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor: “Bu ilmi her yeni gelen nesilden adil olanları taşır. Aşırıların tahrifini, bozguncuların müdahalesini ve cahillerin tevillerini ondan uzaklaştırırlar.”²²

Alimlerin mürekkepleri ve şehidlerin kanları, Allahu teala'ya yaklaşılabilecek en sevimli iki yoldur. Alimlerin mürekkepleri; insanlara hidayet etmek, onlara sünneti öğretmek, bidati kaldırmak ve hakkı neşretmek içindir. Şehidlerin kanları ise; Kuran'ı yaymak ve tevillerden korumak içindir. Ne zaman insanlar bir bidat çıkaracak olsalar, alimler dimdik ayakta durur, onun sahteliğini ortaya çıkarır ve insanları ondan uzaklaştırır. Ne zaman insanlar bir sünnetin cahili olsalar onu izhar eder ve ümmete öğretirler. Ne zaman bu ümmetin içinden onun için

¹⁸ Fetih: 29

¹⁹ Tirmizi rivayet etmiştir. Hasendir.

²⁰ Tirmizi ve diğerleri rivayet etmiştir.

²¹ Tevbe: 29

²² Sahabeden bir cemaat rivayet etmiştir ve imam Ahmed ve İbn Kayyim sahih olduğunu söylemişlerdir.

şer isteyen birileri çıksa veya dışarıdan saldırganlık etmek isteyen birileri gelse, boynuzunu kırana ve arkasına dönüp deliğine girene dek kılıçla onun karşısında dururlar.

Ebu Bekir es-sıddık (radiyallahu anh) mürtedlere karşı böyle yapmıştır. Yine Ali b. Ebi Talip (radiyallahu anh) Haricilere karşı böyle yapmıştır. Abdullah b. Abbas'ı (radiyallahu anh) onlara göndermiş. Oda onlarla münazaralarda bulunmuş ve birçoğunu döndürmüştür. Sonra onlarla savaşmış ve onlardan büyük bir kitleyi katletmiştir. Ömer b. Abdulaziz'de onlara karşı aynı uygulamayı yapmıştır.

Allahu Teala, hak ve hidayet ile kılıç ve mızrağını taşıyan ve yardım olunan bir taifenin kıyamete kadar var olacağını yazmıştır.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor: “Ümmetimden kıyamete kadar hak üzere savaşan bir taife var olacaktır. Meryem oğlu İsa semadan iner ve imamları ona: ‘Gel bize namaz kıldır’ der. Oda: ‘Hayır, Allahu teala’nın bu ümmete ikramı olarak bazınız bazınız üzerinize emirlersiniz’ der.”²³

Ukbe b. Amir'den (radiyallahu anh) rivayet olunan bir hadiste ise Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır: “Allah’ın emri üzerine savaşan ve düşmanlarına galip gelen, ümmetimden bir grup sürekli var olacaktır. Onlara muhalefet edenler onlara bir zarar veremeyecekler. Kıyamet kopana kadar onlar bu halleri üzere olmaya devam edecekler.

Bu kimseler her zaman gariplerdir.

Tirmizi Sünen’inde hasen sahih olduğunu söyleyerek rivayet ettiği bir hadiste Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır: “Kuşkusuz din garip başladı ve garip olarak geri dönecektir. Gariplere müjdeler olsun. Onlar, benden sonra sünnetimden insanların ifsat ettiklerini ıslah edenlerdir.”

Başka bir rivayette ise onlardan bahsederken: “Dinleri için kaçanlar. İsa (aleyhisselam)’ın yanında toplanırlar.”

Başka bir rivayette ise: “Çoğunluk kötü insanın yanında az salih insanlardır. Onlara karşı çıkanlar, itaat edenlerden daha fazladır.”

Nebinin varisleri iki sınıftır:

Hakka ve hidayete davet eden alimler. Bunlar, insanlardan hiçbir şeyi saklamazlar. Allahu teala’nın şu buyruğunda olduğu gibi: “**Hani bir zamanlar Allah kendilerine kitap verilenlerden; 'Onu muhakkak insanlara açıklayıp anlatacaksınız ve onu gizlemeyeceksiniz' diye söz almıştı.**”²⁴ İnsanlara bildirilmesi gerekli olan bir ilmi öğrenip de onu gizleyen kimse – sahih hadiste olduğu gibi- kıyamet gününde ateşten gem vurulmakla uyarılmıştır.

Diğer bir sınıf vardır ki, bunlar bu ilmi himaye ederler ve hevalarına uyduklarında insanlarda bunu ikame ederler. Bunlar, Allah yolundaki mücahidlerdir.

²³ Müslim rivayet etmiştir. Cabir b. Abdullah hadisinden.

²⁴ Ali-imran: 187

Bu ikisinden de hayırlısı ise, iki fazileti bir arada bulundurandır. Bu, Taifetu'l-Mansura'nın özelliğidir. Bu, ilim ve cihad taifesidir.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor: “Benden önceki ümmetlere gönderilen peygamberlerin ümmetleri arasında havarileri ve sünnetlerine ve emirlerine uyan ashabi bulunurdu. Daha sonra onların halefleri geldiler ki; yapmadıklarını söylüyorlar ve emrolunmadıklarını yapıyorlar. Kim onlara karşı eliyle cihad ederse mümindir. Kim onlara karşı dili ile cihad ederse mümindir. Kimde onlara karşı kalbi ile cihad ederse mümindir.”²⁵

Alimler daima Allah'ın bu ümmet üzerindeki hücceti olmuşlardır. Tıpkı imam Ahmed'in Kuran'ın mahlûk oluşu fitnesindeki tutumu gibi. O, neredeyse bu ümmeti kasıp kavuracak ve onu şirk ve küfre çıkaracak bu fitne karşısında, sorumluluğu altındakileri himaye eden bir aslanın tutumunda durmuştur. Allahu teala'da onu desteklemiş ve teyit etmiştir. Yine batini Ubeydilerin fitnesinde Sahnun'un etbaından olan maliki imamlarının tutumlarında olduğu gibi. Onlar, Ubeydiler'e karşı savaşmış ve onların zındıklıklarını ortaya çıkarmışlardı.

Ruayni şöyle der: “Kayravan âlimlerinden; Ebu Muhammed b. Ebi Zeyd, Ebu'l-Hasan el-Kabisi, Ebu Kasım b. Şeblun, Ebu Ali İbn Haldun, Ebu Muhammed, et-Tubayki, Ebu Bekir b. Azre gibi zamanın alimleri, Beni Ubeyd'in durumunun, mürtedlerin ve zındıkların durumu olduğunda icma ettiler. Mürtedlerin durumunda olmaları, izhar ettikleri şeriata muhalefetlerinden dolayıdır. İcma ile, miras olunmazlar. Zındıkların durumunda olmaları ise, gizlemiş oldukları, Allah'ın sıfatlarını inkâr etmelerinden dolayıdır. Zındıklıkları üzerine öldürülürler.”²⁶

Bunun üzerine âlimler onlara karşı savaşa çıkmışlardır.

Ebu'l-Ferec ibnu'l-Cevzi şöyle der: “Ubeydilerin Mısır naibi Cevher es-Sakali, önder imam Ebu Bekir en-Nablusi'yi çağırır ve ona: “Bize, ‘bir kimsede on ok bulunursa, Rumlara bir, bize ise dokuz tanesini atması gerekir’ dediğin ulaştı?” Ebu Bekir en-Nablusi: “Ben böyle söylemedim. Bilakis şöyle dedim: ‘Bir kimsenin yanında on ok bulunursa, dokuzunu size atması gerekir. Ve onuncusunu da size atması gerekir. Kuşkusuz siz dini değiştirdiniz, salihleri öldürdünüz ve ilahi nur iddiasında buldunuz!’ bunun üzerine kılıcını çıkarıp onu öldürdü ve bir Yahudi'ye derisini yüzmesini emretti.”²⁷

Zehebi şöyle der: “Ubeydiler, sarîh küfürleri aleni işlemeye başlayınca mağrip alimleri onlara karşı savaşmak üzere icma ettiler. İmam Ahmed b. Ebi Velid, insanlara hutbe verdi ve şunları söyledi: “Allah'a karşı küfür işleyen, Allah'tan başka rab olduğunu iddia eden, Allah'ın hükümlerini değiştiren, nebiye ve nebinin ashabına sövenlere karşı cihad edin!” Bunun üzerine insanlar ağlamaya başladılar. Rebi el-Kattan giyimli bir ata bindi. Boynunda Mushaf, etrafında büyük bir kalabalık, kafirlerle cihad ayetlerini okuyordu. O ve birçok kimse şehid oldular.”

Aynı şekilde hakkı, hidayeti ve sünneti beyanında imam Ahmed b. Teymiyye'nin durumu da böyleydi. Kelamcı, felsefeci ve sufilerin bidatlerini ortaya çıkardı. Heva ehlinin

²⁵ Müslim rivayet etmiştir. Abdullah b. Mesud hadisinden.

²⁶ Tertibu'l-medarik: 7/247

²⁷ Siyer A'lamun-nubela: 7/148

üstünü örttüğü hakikatleri en güzel ve saf biçimiyle açtı. Sonra mücahidlerin konumuna geçti ve tatarlara karşı savaştı. İnsanları onlarla savaşa teşvik etti. Müslümanların meliklerini onlara karşı yönlendirdi ve eğer tatarlara karşı cihad görevini yerine getirmezlerse o ve beraberindeki Müslümanların, onları değiştirip yerlerine başka melikler getirecekleri ile tehdit ettiler. Tatarlar ile savaşmak insanlara sorunlu gibi gözükünce ve savaşın hangi türü ile onlara karşı savaşılabileceklerini bilemeyince, onlarla savaşın İslam şeriatından imtina edenler ile savaş türünden olduğunu onlara beyan etti. Bunun üzerine hak apaçık geri döndü. Allah kederi kaldırdı ve tatarlar Şakhap savaşında hezimete uğradılar.

Sonra şeyh Muhammed b. Abdulvahab'ın, tevhid ve sünnete davet ettiğiindeki durumu da aynı olmuştur. Düşmanlık gördü ve farklı cephelerden saldırılara maruz kaldı.

Davet ve cihad silsilesi böyledir. Bir dönemden başka bir döneme uzanır. Bu, günümüze kadar ne durmuştur nede kesintiye uğramıştır.

Müslüman kardeşim:

Bunu bildiysen ve sahih bir şekilde sana beyan olduysa, omuzlarına yüklenen yükü de göreceksindir. Tarihi, günümüzden nebiye (sallallahu aleyhi ve sellem) kadar uzanan bu taifeyi de araştırıcaksındır. Bu, kıyamete dek, insanları tevhid ve sünnete davet eden, insanlara şirk ve bidatı açıklayan ve bunun yolunda savaşan taifedir.

Şimdi soruyorsun: Biz kimiz ve niçin cihad?

Bizler yetiştiğimizde, yitirilmiş ilim, cahil bir ümmet, yaygın masiyetler, heder edilen haklar, gasp edilmiş topraklar ve mürted yöneticilerle karşılaştık. Bu durumda Allah'ın ilim ve fıkıh verdiği kimselerin boynuna yüklenen sorumluluk nedir?

Allahu Teala zamanımızda büyük bir nimet bahşetmiştir ki bu selef kitaplarının yaygınlaşmasıdır. Uzun zamandan beri -az bir azınlık hariç- akide kitaplarında, kelimcilerin kitaplarından başkası bulunmuyordu. Yalnızca "Nesefi akidesi" "Cevheretu't-tevhid" şerhi ve benzeri kitapları biliniyordu. Fıkıh, yalnızca metinlerden okunuyor ve taklitten başkası da bilinmiyordu. Terbiye kitaplarında ise "Er-risaletu'l-Kuşeyriyye" Tusi'nin "el-Lem"i ve Gazali'nin "İhyau ulumiddin"i gibi kitaplardan başkası okunmuyordu.

Daha sonra Allahu teala'nın rahmeti ile insanlar selefin kitaplarını basmaya ve tahkike yöneldiler. Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye'nin kitapları, risaleleri ve fetvaları basıldı. Yine imam Ahmed'in oğlu Abdullah'ın "es-Sunne" adlı eseri, İbn Ebi Asım'ın "es-Sunne" adlı eseri, İbn Huzeyme'nin "Et-Tevhid" adlı eseri, Acuri'nin "Eş-Şeria" eseri vb. sünnet ve tevhid kitapları basıldı ve daha sonra bu mübarek akım devam etti. İnsanlar bu kitapları incelemeye başladılar. Sonra daimi ve baki olacak olan Taifetul-mansura'nın geçiş hemzesi olan geriye kalan alimleri araştırmaya koyuldular. Böylece Ebu Bekir es-Sıddık'tan başlayıp kitap ve sünnete bağlı kalıp hakka ve hidayete isabet eden diğer alimlere kadar, vakıalarını bu taifenin imamlarının anlayışı ışığında düşünmeye başladılar.

Varmış oldukları sonuç; ümmetin değişip başkalaştığı, bu dinin her alanında cehalete düştüğü ve cehaleti sebebiyle masiyet ve günahlara battığı, bidatler işlediği hatta bazılarının müşriklere katılıp onların dinlerine tabi olduğu olmuştur.

Sonra baktıklarında; dinlerini şeytana satan, müşriklerinin dinine giren ve Allah'ın verdiği nimetleri çalanların, istila yolu ile idare ve yönetimlerine geldiklerini gördüler. Bu kimseler, buldukları tüm hayır yollarını kapattılar. Mescitleri ve ilim halkalarını atıllaştırdılar. Alimleri ve davetçileri tutukladılar. Bulabildikleri tüm şer yollarında yürüdüler. Riddet dinini yaydılar. Laiklik, demokrasi, sosyalizm ve kominizm gibi batıl ve küfürleri insanlara güzel gösterdiler. İnsanları masiyetlere zorladılar. Faiz bankalarını kurdular. İnsanlara hayat yollarını darlaştırdılar ki bu kurumların kapısından içeri girmenin dışında bir yol bulamasınlar. Fakirlikle birlikte rezillikleri yaydılar. Öyle ki gençler için pislik yolundan başkası kalmadı. Sonra şerre giden ne kadar yol varsa hepsini kolaylaştırıp insanlara yakınlaştırdılar. Ümmet, isimlere baktığında, tarihinden alışa geldiği aynı isimlerdi fakat hakikatler tamamen başkalaşmıştı.

Sonra –meşruluk kazandırmak için- bu işleri güzel gösterip içini boşaltanlar olduğunu gördüler. İsimleri tersyüz etmeleri bu konuda onlara yardımcı olmuştu. Onlara göre zındıklık özgürlüktü, tağutun dinine girmek demokrasi, kafirlerle dostluk, barış ve milli birlikti. Allah'ın şeriatı ve dini ise, gericilik ve deve, kılıç ve mızrak zamanına geri dönüştü. Kadının zinasını, sanat ve seçim özgürlüğü olarak adlandırdılar. Yurtların ve beldelerin satılmasını, barış ve güzel komşuluk olarak isimlendirdiler.

Rabbine ve dinine dönen gençler bu durumu gördüler ve dinlerinden öğrenebildiklerini öğrendiler. Hak kelimesini öğrenip düşmanların ve karşı çıkanların kalplerine attılar. Allah'a davet etmeye ve insanlara, üzerlerinde buldukları durumlarının hakikatini ve boyunlarına atılan görevlerini açıklamaya başladılar. Bunların tümü iki kelimedede toplanıyordu; Allah'a davet ve Allah yolunda cihad.

-Allah'a davet: Bu insanları tevhid ve sünnetten bilmediklerini öğretme ve yine iyiliği emredip kötülükten nehyetmeye davettir.

-Allah yolunca cihad ise: Diğerlerinden önce mürtedlere karşıdır. Çünkü ana sermaye kardan ve fazla kazançtan önce gelir.

Bu yöneticilerin ve taifelerinin riddetinin delili ise, Rahman'ın şeriatını değiştirmeleri, Yahudi, Hıristiyan ve sosyalistleri dost edinmeleri ve müminlere, muvahhidlere ve resullerin tebaasına düşmanlık etmeleridir. Kim bu fiilleri yaparsa, Müslümanların ümmetinin icması ile kafirdir, mürtettir.

Rahman'ın şeriatını değiştirip şeytanın şeriatı ile hükmedenin riddetinin delilleri:

Şeyhu'l-İslam ibn Teymiyye şöyle der: "Bir insan, ne zaman icma olunan bir haramı helal sayarsa veya icma olunan bir helali haram sayarsa veya icma olunan bir hükmü değiştirirse, fakihlerin ittifakı ile kafir olur."

Kulluk, itaat ve emirlerine uyma üzere olur. Emreden efendinin emirlerine uyulmadan kulluk olmaz. O, kendisine kulluk yapılandır. Bu nedenle kendisini emredici ve yasaklayıcı, başkalarına kanunlar yaparak hakim yapan yani eşyaları helallik ve haramlıkla vasıflayan kimse kendisini itaat edilen ilah kendisine tapılan mabud kılmıştır.

Kuran ve sünnetten deliller:

Tüm nebi ve resullerin birleştikleri nokta, ibadet, kast ve talepte Allah'ı birlemeye davettir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Biz her ümmete, Allah’a ibadet edip tağuttan sakınmaları için resul göndermişizdir.”** Allahu teala’ya ibadete giren meselelerden birisi, hatta ibadetin temeli ve aslı, itaat ve emirlerine uymada Allahu tealayla birlemektir. Hakim ve yönetici olan, Allah’tır. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Hüküm yalnızca Allah’a aittir.”** Başka ayetlerde: **“Dikkat edin hüküm onundur.”** **“Dikkat edin yaratma ve emretme ona aittir.”** **“İhtilaf ettiğiniz şeylerde hüküm Allah’a aittir.”** **“O, hükmünde hiç kimseyi kendisine ortak yapmaz.”**

Bu ayetler açık ve net bir şekilde hüküm hakkının yalnızca Allah’a ait olduğunu beyan etmektedir. Hatta ilahın anlamı, mabuddur. Ubudiyet ise itaat ve emirlerine boyun eğme üzerine kuruludur. Mabud olan, emredici efendinin emirlerine boyun eğilmeden kulluk sahih olmaz.

Bu nedenle kendisini emredici ve yasaklayıcı olarak gören, teşri yolu ile başkalarına hükmeden yani kendisinde eşyalara helallik ve haramlık vasıfları belirleme yetkisi gören kimse; kendisini itaat olunan bir ilah ve ibadet edilen bir mabud kılmış olur. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Yoksa onların Allah’ın izin vermediği dinde kanunlar koyan ortakları mı vardır?”** Allahu Teala, kanun koyanı şerik (ortak), konulan kanunları ise din olarak adlandırmıştır. Din kelimesinin aslı ise boyun eğmektir. Aynı şekilde başkasının kanunlarına boyun eğenlerin hali de böyledir; ona boyun eğmektedir ki dinin anlamı da budur. Bu ayet, bu konuyu içermektedir; kanun koyanın ilah olarak adlandırılması, koymuş olduğu kanunların din olarak ve ona itaat edenlerin müşrik olarak adlandırılması konusu.

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Hahamlarını ve rahiplerini Allah’tan başka rabler edindiler.”**

Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem), onların rabliklerini; tebaalarının, helal ve haram kıldıkları şeylerde onlara tabi olmalarıyla tefsir etmiştir.

Adi b. Hatem’den rivayet olunan bir hadiste: Nebi’nin (sallallahu aleyhi ve sellem) şu ayeti okuduğunu duyar: **“Onlar Allah’ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih’i rabler edindiler. Halbuki onlar bir tek ilaha ibadet etmekten başkasıyla emrolunmamışlardı. Ondan başka ilah yoktur. o, bunların ortak koştukları her şeyden münezzehtir.”** Ve ‘biz onlara ibadet etmiyorduk’ der.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): ‘Allah’ın helal kıldığını haram kıldıklarında sizde haram saymıyor muydunuz, Allah’ın haram kıldığını helal kıldıklarında helal saymıyor muydunuz?’ deyince

Adi: ‘Evet’ der.

Resulullah: ‘İşte onlara ibadet budur’ buyurur.”²⁸

²⁸ Tirmizi rivayet etmiştir ve Hasen olduğunu söylemiştir.

Allahu Teala kitabında, kendi kitabından başkası ile hükmedenlerin küfrünü belirtmiştir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Allah’ın indirdikleri ile hükmetmeyenler kafirlerin ta kendileridir.”**

Allahu Teala, kitap ve sünnetin hükümlerine boyun eğmeden insanları onunla muhakeme edenleri tağut olarak adlandırmıştır. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Kendisini tekfir etmekle emroldukları halde tağutun hükmüne başvurmak istiyorlar. Şeytanda onları uzak bir sapıklıkla büsbütün saptırmak ister.”**

İmam Muhammed Emin eş-Şenkiti “Edvau’l-Beyan”da şöyle der: “Allah’ın şeriatının dışındaki tüm muhakemeler, tağutun muhakemeleridir.”

Yine geçen **“Yoksa onların ortakları mı var?”** ayeti. Yine **“Hüküm yalnızca Allah’a aittir. Yalnızca ona ibadet etmenizi emretti. Dosdoğru din budur”** ayeti. Allahu Teala bu ayetinde hükmü ibadet olarak adlandırmıştır. Kendisi ile hükmolunan kanunları ise din olarak adlandırmıştır. Kim tüm işlerinde Allah’ın hâkimiyetini kabul ederse, ona ibadet etmiştir ve Onun dinini din olarak kabul etmiştir. Kimde herhangi bir işinde tağutu hakim edinirse, ona ibadet etmiştir ve onun hükmünü din olarak benimsemiştir. Allahu Teala, kendi kanunlarını din olarak adlandırdığı gibi tağutların kanunlarını da din olarak adlandırmıştır. Allahu Teala Yusuf (aleyhisselam)’dan bahsederken şöyle buyuruyor: **“İşte biz Yusuf’un lehine böyle bir taktirde bulunduk. Yoksa O, hükümdarın dinine göre kardeşini alıkoyabilecek değildi. Bu, ancak Allah’ın dilemesiyle oldu.”**Allahu Teala, kralın kanununu, hükmünü ve yönetimini din olarak adlandırmıştır.

Allah’ın kanunlarını değiştirenlerin hükmü hakkında alimlerin sözleri:

Alimlerimiz, bu batıl din ve şeriatların küfür olduğu hakkında söz etmişler ve onu kanunlaştıran ve uygulayanların küfür ve riddet hükmünü vermişlerdir.

İbn Hazm şöyle der: “Her kim, İslam şeriatında hakkında nas bulunmayan, İncil’den bir hüküm ile hükmederse, İslam dininden çıkan bir kafir ve müşriktir.”²⁹

İbn Teymiyye şöyle der: “Tüm Müslümanların ittifak ettiği ve Müslümanların dininde zorunlu olarak bilinmesi gereken meselelerden birisi de; İslam’ın dışında bir dine tabi olunmasını veya Muhammed’in (sallallahu aleyhi ve sellem) şeriatından başkasına bağlanılmasını mümkün gören bir kimsenin kafir olduğudur.”³⁰

Başka bir yerde ise: “Allah katından indirilen şeriat, Allah’ın, resulünü onunla göndermiş olduğu kitap ve sünnettir. Mahlûkattan hiç kimsenin bu şeriatın dışına çıkma hakkı yoktur. Onun dışına ancak bir kafir çıkar.”

Başka bir yerde: “Bir insan ne zaman icma olunan bir haramı helal sayarsa veya icma olunan bir helalı haram sayarsa yada icma olunan bir şeriatını değiştirirse fakihlerin ittifakı ile kafir olur.”³¹

²⁹ El-ihkam fi usulî’l-Ahkam: 5/153

³⁰ Mecmû’l-Fetava: 28/524

³¹ Mecmuu’l-Fetav: 3/267

Abdullatif b. Abdurrahman b. Aliş-şeyh şöyle der: “Kim –bildikten sonra- Allah’ın kitabının ve resulünün sünnetinden başkasına muhakeme olursa kafirdir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Allah’ın indirdikleriyle hükmetmeyenler kafirlerin ta kendileridir.”** Başka bir ayette ise: **“Allah’ın dininden başka din mi arıyorlar?”** buyrulmaktadır.³²

Abdullah b. Hamid şöyle der: “Kim -Allah’ın hükmüne zıt düşen- insanları bağlayıcı genel bir kanun çıkarırsa dinden çıkarak kafir olur.”³³

Muhammed b. İbrahim Aliş-şeyh şöyle der: “Kuşkusuz lanetlenmiş kanunları; insanlar arasında hükmetmek ve tartışmacıların çekişmelerinde; Cebrail’in, uyarıcılardan olması için apaçık Arap lisanıyla Muhammed’in kalbine indirdiğinin konumuna geçirmek, Allahu teala’nın şu buyruğuna ters ve zıt olduğundan dolayı apaçık bir büyük küfürdür. **“Eğer Allah’a ve ahiret gününe iman ediyorsanız, bir konuda anlaşmazlığa düştüğünüzde onu Allah’a ve resulüne götürün. Bu, daha hayırlı ve sonuç itibarıyla daha güzeldir.”** Allah subhanehu ve Teala, aralarında çıkan anlaşmazlıklarda Nebi’yi hakem tayin etmeyenlerden, yemin ve olumsuzluk edatinin tekrarlanmasıyla tekit ederek imanın olmadığını belirtmiştir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Hayır rabbine andolsun ki, aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem tayin yapıp sonra da verdiği hükümden dolayı içlerinde hiçbir sıkıntı duymadan, tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar.”**³⁴

Bu kitabında, bu konudaki en büyük küfür türlerinin, çağdaş mürtedlerin düşmüş olduğu türler olduğunu söyler. Şöyle diyor: “Beşincisi: Bu, şeriata zıtlığı bakımından en büyüğü, en kapsamlısı ve en açığıdır. Onun hükümlerine karşı büyüklenme, Allah ve resulüne karşı çıkmadır. Ve hazırlık, destek, gözetleme, temellendirme, teferruatlandırma, kısımlara ve bölümlere ayırma, hükmetme ve bağlayıcı kılmada, kaynak ve dayanaklar oluşturmada şer’i mahkemelere benzetmedir. Şer’i mahkemelerin kaynak ve dayanakları olduğu gibi -ki bunların tümü Allah’ın kitabına ve Resulullah’ın sünnetine dayanmaktadır- bu mahkemelerinde kaynak ve dayanakları vardır. Bunlar, Fransa kanunu, Amerika kanunu, İngiltere kanunu vb. karma kanunlardan ve farklı yasalardan ve yine şeriata intisap eden bazı bidat mezheplerinden oluşur. Şu anda bu mahkemeler, birçok İslam ülkelerinde tamamlanmış hazır ve kapıları açık durumdadır. İnsanlar buralara akın akın gitmekte ve oranın hâkimleri insanlara, Kuran ve sünnetin hükmüne muhalif olan bu kanunlarla hükmetmekte, onları bu kararlara bağlayıp zorunlu tutmaktadırlar. Bu küfrün üzerinde başka bir küfür var mıdır? Muhammed’in Allah’ın resulü olduğuna bundan daha ters bir tutum olabilir mi?”

Şeyh Şenkite Edvau’l-Beyan adlı tefsirinde şunları söyler: “Acayip olan, Allah’ın şeriatının gayrisi ile hükmedip İslam iddiasında bulunanlardır. Allahu teala’nın şu buyruğunda olduğu gibi: **“Hayır, rabbine andolsun ki, aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem yapıp sonra da verdiği hükümden dolayı içlerinde hiçbir sıkıntı duymadan, tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar.”**³⁵ **“Kim Allah’ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir.”**³⁶ **“O, size kitabı açık açık indirmişken**

³² Ed-Durerus-seniyye: 8/241

³³ Ehemmiyetu’l-cihad: 196

³⁴ Risaletu tahkimu’l-kavanin

³⁵ Nisa: 65

³⁶ Maide: 44

Allah'tan başka bir hakem mi arayacakmışım?' kendilerine kitap verdiklerimiz bunun muhakkak rabbın tarafından hak ile indirildiğini bilirler. Artık şüphe edenlerden olma.³⁷

Başka bir yerde ise şöyle diyor: “Kuşkusuz, Allah'ın şeriatının dışında kanunlar koyanların hükümlerine tabi olanlar Allah'a şirk koşmuşlardır.”³⁸

Şeyh Ahmed Şakir şöyle diyor: “Düşmanlığı açık olan bu İslam düşmanlarının, Müslümanlara dayatmış oldukları bu kanunlar aslında -kendi saf ve yüce dinlerinin yerine- Müslümanlara getirmiş oldukları başka bir dindir. Çünkü onlar, Müslümanlara ona itaati zorunlu kılmışlar, kalplerine onun sevgisini, kutsiyetini ve onun için tutuculuğu yerleştirmişlerdir. Hatta birçok kalem ve dillerde; “kutsal kanunlar” “yüce anayasa” “mahkeme kararı” gibi İslam şeriatına ve İslam fakihlerinin görüşlerine yakıştıramadıkları başka ifadeler kullanılmaktadır. Bilakis İslami değerleri, gericilik, donukluk, eskimiş ve mağara kanunları olarak vasıflarlar.”³⁹

Başka bir yerde ise şunları söylüyor: “Bu uydurma kanunlar hakkındaki mesele, güneşin açıklığı kadar açıktır. Bunlar, hiçbir kapalılık ve ihtimali bulunmayan buvah/apaçık küfürdür. Kim olursa olsun islama intisap eden hiç kimsenin bunlarla amel etmede veya bunlara boyun eğmede yada onaylamada bir mazereti yoktur. Her kişi kendi adına korksun. Her kişi kendi nefsinin muhasebecisidir.”⁴⁰

Şeyh Muhammed Hamid el-Faki şöyle der: “Selefin sözlerinden çıkan; tağutun, kulu Allah'a ibadetten, dini ve itaati Allah'a ve resulüne has kılmaktan engelleyen her şeyin olduğudur. Bunun, cinlerden olan şeytanlar, insanlar, ağaçlar veya taşlar olması arasında bir fark yoktur. Kuşkusuz buna, kanlarda, haremlerde ve mallarda hükmetmek için insanların koymuş oldukları yabancı kanunlardan alınma yasalarda girmektedir. Bununla, hadlerin ikamesini, faizin, zinanın, içkinin ve diğer yasaklardan oluşan şeriatın hükümlerini geçersiz kılarlar ve bu kanunlar ile bunları helal kılıp yasalastırır ve bu yasaları uygulayanlar vesilesiyle bunları himaye ederler. Kanunların bizzat kendisi tağuttur. Onları koyanlar ve meşrulaştıranlar da tağutlardır.”⁴¹

Böylece Müslümanların beldelerinde hükmolunan kanunların tağuti kanunlar, bizim yöneticilerimizin de kafir tağutlar olduklarını bilmiş olmaktayız. Hatta bunlar, kafirlerin en şiddetlisi ve en katılarından. Zira bunlar yalnızca şeytanın şeriatı ile hükmetmekle yetinmemiş bilakis Allahu teala'nın, hüküm ve yönetimde hakkı olmadığını da açıklamışlardır. Anayasasında “Yönetim halka aittir” yazmayan hiçbir devlet yoktur. Onların dininde yönetim, Allahu teala'nın dinindeki yönetimle aynı manadadır. Bu ise ilahın anlamıdır. Zira onlara göre yönetim, mutlak otoritedir. Eşya ve fiillere değer biçme hakkı bu yönetime aittir. Yani helal ve haram kılma otoritesidir. Buda el-Hâkim'in manasıdır. Bu ise daha önce geçtiği üzere ilah ve mabudun anlamıdır.

Herhangi bir kanun ve anayasa yazmadıklarını ve kitap ve sünnet ile amel ettiklerini iddia eden devletlere gelince, onlara söylenilecek olan söz: “Yalan ve aldatmacanız ne kadar

³⁷ Enam: 114

³⁸ 4/82-83

³⁹ Umdetut-Tefsir: 3/214

⁴⁰ Umdetut-Tefsir: 4/174

⁴¹ Fethu'l-Mecid

da büyük!” olacaktır. Sizin durumunuz, kanunlarını ve anayasalarını yazan devletlerin durumunun aynısıdır. Sizin onlara benzemeniz, bir karganın diğer bir kargaya benzemesiyle aynıdır. Sonra da yönetimi halka vermediğinizi iddia ediyor ve idarenin Allah’tan başkasının olmadığını söylüyorsunuz. İşte şu anda yalnızca isimlerde değişiklik yaparak şura meclisi oluşturduunuz. Ve bu meclisi, diğer kardeşleriniz gibi şirk parlamentolarının bir üyesi yaptınız. Sonra yine Arap birliği, birleşmiş milletler vb. kafir olan her müesseselere dahil olmaktadır. Sonra yine kafir kanun ve anayasalarla, Allah’ın haramlarına müsamaha gösterip helallerini haram kılan kararlar aldınız ve bunları, hakikat bir olmakla birlikte isimlerde değişiklik yaparak “Nizamlar” olarak adlandırdınız. Böylece faize izin verdiniz. İşte faiz bankalarının kapıları açık durumdadır. Böyle bir işe hangi kanun ile ruhsat verildiği onlara sorulacaktır. Hatta iddia edilen bu devlet, dünyada İslami banka olarak adlandırılan bankalara ruhsat vermeyen tek devlettir!

Böyle ey samimi araştırmacı; sende görmektesin ki bizim devletlerimiz mürted ve kafir hükümetlerle ve yine kafir ve mürted yöneticilerle hüküm olunmaktadır. Bunlar, insanlara bir din koymuşlar ve insanları, o dine girmeye zorunlu tutmuşlardır.

Sonra bu yöneticiler, Allahu teala’nın düşmanlarını veli, ehli islami ise düşman edinmişlerdir; Bu tür yöneticilerden ne kadar varsa hepsinin müşriklere yakın olduklarını, onlara dostluk beslediklerini, yardımlaştıklarını ve onları müdafaa ettiklerini görürsün. Kendi ülkelerinde bu kafirlere sövülmesine veya onlara buğz edildiğinin ilan edilmesine asla müsamaha göstermezler. Ceza kanunlarında, bu müşriklere sövenlerin veya dinlerine lanet edenlerin şiddetli bir şekilde cezalandırılacağı kararlar almışlardır.

Dostluk ve desteğin şekillerinden birisi de; onlarla askeri ve emni ittifaklar yapmış olmalarıdır. Bu onları, onlarla bir din ve bir mezhep yapmaktadır. Zira dostluğun (velayetini) en büyük derecesi destektir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Ey iman edenler, Yahudileri de Hıristiyanları da veliler (dost ve yöneticiler) edinmeyin. Onlar ancak birbirlerinin dostlarıdır. İcinizden kim onları veli edinirse muhakkak oda onlardandır. Şüphesiz Allah zalimler topluğunu hidayete erdirmez.”**

İbn Cerir et-Taberi bu ayetin tefsirinde şunları söyler: “Kuşkusuz Müslümanlara karşı onları veli edinip onları destekleyenler, onların dininden ve milletindedir. Zira bir kimseyi veli edinen kişi, onunla ve dini ile beraberdir ve üzerinde bulunmuş olduğu şeyden razıdır. Ondandır ve dininden razı olduğunda ise, ona muhalif olana ve ona buğz edene düşmanlık etmiş olur ve dolayısıyla onun hükmü de onun gibi olmuş olur.”⁴²

Böylece bu yöneticilerin bu yöndeki küfürlerini de bilmiş olduk. Bu yöneticiler, müşrikleri, Yahudileri ve Hıristiyanları Müslümanların beldelerine yerleştirmişlerdir.

Sonra, bu mürtedlerin düşmüş oldukları velayet şekillerinden birisi de; müşriklerin itaatine girmeleridir. Bu, onlara boyun eğmeleri, onların şeriatlarına tabi olmaları ve onların taifelerine katılmalarıyla olmuştur. Yine, beşeri akımlardan olup şeytanın dinini benimseyen kurumlara dahil olmuşlardır. Örneğin bunlar, “Dinden nedeniyle bir insan ile başka bir insan

⁴² 6/277

arasında fark yoktur” sloganını benimser. Bununla, Yahudilerin, bu hayvanlar arasında yaymış olduğu insancıl mezhep çağrısı altında Müslüman ile müşrikin eşit olmasına çağırırlar.

Allahu Teala, müminin müşriğe dostluk beslemesinin önünü kesmiş ve ona ve dinine buğz etmesini zorunlu kılmıştır. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Ey iman edenler, eğer küfrü imandan sevimli bulurlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi veli edinmeyin. İçinizden kim onları veli edinirse; onlar zalimlerin ta kendileridir.”**⁴³ Allahu Teala bu ayette, bir mümin ile kafir olan babası ve kardeşi arasındaki velayet alakasını kesmiştir. Öyleyse yabancıda durum nasıl olur?

Burada, bizim beldelerimizde iddia edilen vatan kardeşliğinin de küfür ve sapıklık olduğunun beyanı vardır. Bu mürtedlerin yönetmiş oldukları ülkelerin kanun ve anayasaları, iddia edilen yurttaşlık sloganı altında, dini ve inancı göz önünde bulundurulmadan bir ülkenin vatandaşlarının eşit olduğunu söylemektedir. Şöyle diyorlar: “Din Allah’ındır. Vatan ise herkesin!” Bunun anlamı, yurttaşlık kanununun din ve inanç yönüyle insanların arasını ayırmadığıdır. Onlara göre Müslüman ve kafir eşittir. Allahu Teala, bir kafiri veli edineni, hükümde onun gibi kılmıştır. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Kafir olanlar birbirlerinin velileridir.”**

Peygamberlerin insanlara tebliğde birleştikleri noktalardan birisi de müşriklerden beri olunmasıdır. Allahu teala’nın, peygamberlerin babası İbrahim (aleyhisselam)’dan nakille buyurduğu gibi: **“İbrahim’de ve onunla beraber olanlarda sizin için gerçekten uyulacak güzel bir örnek vardır. Hani onlar kavimlerine: ‘Muhakkak bizler sizden ve Allah’tan başka ibadet ettiğiniz şeylerden uzağız. Sizi tekfir ettik. Yalnızca Allah’a iman edinceye kadar bizimle sizin aranızda düşmanlık ve kin ebediyen baş göstermiştir’ demişlerdi.”**⁴⁴

Sonra, bu lanetlenmişlerin Müslümanlara ve Allah’a davet edenlere yaptıklarına bir bakın; onları darağaçlarına asmışlar, zindanları onlarla doldurmuşlar ve yurtlarından sürgün etmişlerdir. Bu devletlerden hangisi varsa, orada Allah’a davet edenler, onlarla imtihan olunmuşlardır. Hapishanelere atılmışlar, işkence görmüşler ve öldürülmüşlerdir. **“Onların bunlardan intikam almalarının tek sebebi, hükmüne karşı konulmayan (Aziz) ve her övgüye layık (Hamid) olan Allah’a iman etmiş olmaları idi.”** Onlardan temizlemek için, gençleri yurtlarından dışarı çıkardılar. Allahu teala’nın Lut kavminin lisanı ile buyurduğu gibi: **“Kavminin cevabı yalnızca: ‘Çıkarın onları ülkenizden. Çünkü onlar fazla temiz kalmak isteyen insanlarmış’ demek oldu.”**⁴⁵

Bu yöneticiler, Allahu teala’nın dininden, bu ve bunların dışındaki kapılardan dışarı çıkmışlardır. Bu, İslam ehlinde olan hiç kimsenin cahil kalamayacağı, bilinmesi vacip olan zaruri ilimdir.

Yöneticileri tekfir etmenin sonuçları:

⁴³ Tevbe: 23

⁴⁴ Mumtehin: 4

⁴⁵ Araf: 82

Kadi İyad şöyle der: “İmametin bir kafirde gerçekleşmeyeceği ve eğer sonradan bir küfür gerçekleşirse azledileceğinde alimler icma etmişleridir. Yine namazları kıldırmayı ve namaza çağrıyı terk ederse de durum aynıdır.”

Birisi sorabilir: Bu ilmin önemi nedir, bir müslümanın bu tağut yöneticileri tekfir etmesi vacip midir?

Cevap: Evet. Her müslümanın bilmesi zorunlu olan bilgilerden birisi de mülhit kafirlerin tekfirinin müslümanın akidesinin temellerinden bir temel olduğudur. Bu, bu tekfir sonucunda terettüp eden bazı vaciplerden ötürüdür.

Bu vacipler nedir? diye soracak olursan:

Deriz ki: Sevgili kardeşim bilmelisin ki, bu tağutlardan beri olmak her Müslüman üzerine farzi ayndır. Bu tağutlardan beri olmanın, onlara düşmanlık besleyip buğz etmenin ve onları sevmemenin vacipliğinin, kişinin imanının ancak onunla sahih olacağı imanının en sağlam temellerinden olduğu önceki delillerde geçmişti.

Bizim imamlarımızın sözlerinden birisi de şudur: “Mülhitleri tekfir etmek, dinin zorunluluklarından bir zorunluluktur.” Onlara buğzetmek, onları sevmemek ve onların itaati altına girmemekte bu beraatın gerekliliklerindedir. Bir müslümanın onlara yardım etmesi veya onları destekleyip takviye edecek olan –ordu, emniyet teşkilatı ve istihbarat gibi- herhangi bir müesseseye dahil olması caiz değildir. Müslümanlardan, kim bu müesseselere dahil olarak onlara destek olursa Allahu teala’nın şu buyruğuna muhatap olmuş olur: **“Sizden kim onları veli edinirse kuşkusuz oda onlardandır.”** Bu onu, Allahu teala’nın müminlere, düşmanlık edip savaşmalarını emrettiği kimselerle aynı safa getirir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“İman edenler Allah yolunda savaşırlar. Kafir olanlar ise tağutun yolunda savaşırlar. Öyleyse şeytanın velileri ile savaşın. Kuşkusuz şeytanın hilesi zayıftır.”**

Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Allah, kafirlere, müminlere karşı hiçbir yol vermeyecektir.”** Bu, kafir bir yöneticidir. Öyleyse, velayetinin kaldırılması ve itaat edilmemesi gereklidir.

Bunlarla savaşmanın vacipliği:

Sonra bilmelisin ki; bu beraat, bu yöneticilere karşı savaşmayı gerekli kılmaktadır. Zira eğer yönetici kafir olup Rahman’ın şeriatından irtidat ederse, ortadan kaldırılınca dek onunla savaşılır ve onun yerine iman ehlerinden olan bir kimse geçirilir.

Bu ikinci vaciptir.

Ubade b. Samit’ten rivayet olunan bir hadiste şöyle demektedir. “Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bizi davet etti ve bizde Ona biat ettik. Biat ettiğimizde bizden aldığı şeyler arasında, zorluğumuzda ve kolaylığımızda, sıkıntımızda ve rahatlığımızda ve kayırıldığımızda işitme ve itaate ve emir sahiplerine karşı çıkmamak vardı. Şöyle dedi: “Ancak Allah katında yanınızda bir deliliniz olacak apaçık bir küfür görürseniz hariç.”⁴⁶

⁴⁶ Muttefakun aleyh

Nevevi şöyle der: “Kadi İyad şöyle der: “İmametın bir kafırde gerçekteşmeyeceği ve eğer sonradan bir küfür gerçekteşirse azledileceğinde alimler icma etmişlerdir. Yine namazları kıldırmayı ve namaza çağırđı terk ederse de durum aynıdır.” Yine: “Eğer bir küfür işler, şeriati değiştirir veya bu türden bir bidat işlerse velayet hükmünden çıkar ve itaati düşer. Müslümanlar üzerine ona karşı kıyama kalkmak, onu yönetimden indirmek ve eğer imkanları varsa adil bir imam seçmeleri vaciptir. Eğer buna yalnızca bir grup güç yetirebilirse, bu kafiri yönetimden indirmek için kıyama kalkmak o grup üzerine vacip olur. Bidatçi de ise, güç yetirebileceklerini düşündükleri zaman kıyama kalkmaları vacip olur. Eğer aciz kalacaklarını bilirlerse kıyama kalkmaları vacip olmaz. Müslüman, bu kişinin topraklarından başka bir yere hicret eder ve dini için firar eder.”⁴⁷

İbn Hacer şöyle der: “İbnu’t-Tin şöyle der: “Alimler, eğer halife bir küfre veya bidate davet ederse ona karşı kıyama kalkılacağında icma etmişlerdir.”

İbn Hacer şöyle der: “Özetle; icma ile yönetici, küfürden dolayı yönetimden azledilir. Bunda her Müslüman üzerine kıyama kalkmak vaciptir.”⁴⁸

Sende görmekteşin ki, alimler, bir müslümanın kafirin kendisine yönetici olmasına razı olmasının caiz olmamasında icma etmişlerdir. Bilakis Allahu teala’nın buyruğu üzerine izzetin, Allah’ın, Resulünün ve müminlerin olması gerekir. Kuşkusuz bir müslümanın bir kafire ve hükümlerine boyun eğmesi, bir müslümana yakışmayacak zillet türlerinden birisidir.

Sonra –Allah seni korusun- bilmelisin ki; dinimizde mürtedin hükmü (bu yöneticilerin durumunda olduğu gibi) asli kafirin hükmünden daha katı ve daha şiddetlidir.

İbn Teymiyye şöyle der: “İcma ile riddet küfrü, asli küfürden daha katıdır.”

Yine şöyle der: “Sünnet, birçok yönden mürtedin cezasının asli kafirden daha büyük olduğunu belirlemiştir. Bunlardan bazıları; mürted, her halükarda öldürülür. Ona cizye uygulanmaz ve ona zimmet akdi de bağlanmaz. Savaş ehlinden olmayan asli kafir ise bundan farklıdır; Ebu Hanife, Malik ve Ahmed gibi alimlerin birçoğunun yanında bu kimse öldürülmez. Bu nedenle, cumhurun mezhebi –Malik, Şafii ve Ahmed’in mezhebinde olduğu üzere- mürtedin öldürüleceğidir. Yine mürtedden miras olunmaz, evlenilmez ve kestiği yenilmez. Asli kafir ise bundan farklıdır. Ve bunların dışındaki diğer hükümler...”⁴⁹

İmam Ahmed, mürtede zimmet akdi yapılmasını reddetmiştir.

“Camıu’l-Hallal”de Esrem şöyle demektedir: “Ebu Abdullah’a (İmam Ahmed’e) zındıklardan cizye alınıp alınamayacağı soruldu. Bunu reddetti ve şöyle dedi: ‘Hayır, bilakis onların boyunları vurulur. İslamda böyle bir şey işitmedik.’ Sonra şöyle dedi: ‘Subhanallah! Zındıklardan cizye mi alınır?’ bunu gerçekten kötü karşıladı. Esrem şöyle der: ‘Bunu reddettiğini izhar etti ve bunu büyük bir şey olarak karşıladı.’”⁵⁰

Hatta onlar, mürtedin gömülmemesi görüşünde idiler.

⁴⁷ Şerhu Nevevi ala Muslim: 12/229

⁴⁸ Fethu’l-Bari: 13/123

⁴⁹ Mecmuu’l-Fetava: 28/534

⁵⁰ 1340. Bölüm

İshak b. Mansur şöyle der: “İmam Ahmed’e, mürted öldürüldüğünde leşinin ne yapılacağını sordum. Şöyle dedi: ‘Denildiğine göre, o mekân onun kabriymişçesine boynunun vurulduğu yerde bırakılır. Benim beğendiğim budur.’”⁵¹

İbn Teymiyye şöyle der: “Ebu Bekir es-Siddik (radiyallahu anh) ve diğer sahabeler, ehli kitaptan olan kafirlerle cihaddan evvel mürtedlerle cihada başlamışlardır. Zira bunlarla cihad, Müslümanların fetih edilen beldelerini muhafaza ve ondan çıkmak isteyenleri geri ona sokmaktır. Bizimle savaşmayan müşriklerle ve ehli kitapla cihad ise, dinin izharını ziyadeleştirmek içindir. Anamalı korumak kardan önce gelir.”⁵²

Yönetimden ve Müslümanların velayetinden ellerini çekene dek her müslümanın onlarla cihad etmesi vaciptir. Müslümanların, kanları ile fethettikleri bu beldeleri, lanetlenmiş bu yöneticilerin gelerek dini ve milleti değiştirdiği, şeriatı kaldırıp müşriklerin saltanatını getirmelerinden sonra, yine Müslümanların yönetimine döndürmek için tüm Müslümanların güçleri yettiğinde cihad edevatları hazırlamakla uğraşmaları gerekir.

Sonra bilmelisin ki, bu yöneticiler yeryüzünde fesat çıkarmaktadırlar. Bunun nedeni; bu ümmete olan kinleri ve şeytanın şeriatı ile hükmetmeleridir. Allah müminlere yeryüzünde fesat çıkarana karşı cihad etmeyi emretmektedir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Allah’a ve Resulüne karşı savaşanların ve yeryüzünde fesat çıkarmaya çalışanların cezası ancak öldürülmeleri yahut asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi yahut yerlerinden sürülmeleridir.”**⁵³

Bu yöneticilerde, geçen vasıfların hepsi toplanmıştır. Allah’a ve resulüne savaş açmışlardır. Bu, İslam şeriatından yüz çevirmeleri, kitap ve sünnetin hükümlerine boyun eğmeyi terk etmeleri ve yeryüzünde fesat çıkarmaları nedeniyledir. Gerekli olan, İslam ehlinin yeryüzünü onlardan temizleyene dek onlara karşı tam bir kıyama kalkmalarıdır.

Bunun, yarından evvel bugün olması gerekir. Bu yönetimlerin engellemeleri altında ümmetimizin geçirmiş olduğu her gün ve an, onların şerlerini daha da artıracak ve ümmeti Allahu teala’nın dininden daha uzaklaştıracaktır. Zira bunlar, idareleri altındaki fesat müesseseleri ve taifeleriyle birlikte, toplumlarda fesadı kökleştirmekte ve insanların yaşantısı, kültürü ve gıdası haline gelmesi için tüm güçleriyle canlı tutmaya çalışmaktadırlar.

Hikmet, bazılarının iddia ettikleri gibi; şeriatı değiştiren bu mürtedlere karşı savaşta yavaş davranma değildir. Bilakis doğru olan; ehli sünnet, davet ve cihad ehlinin, bu mürtedleri izale etmede ne kadar acele ederlerse kendileri ve ümmetleri için o denli hayırlı olacaktır.

Sevgili kardeşim! Enformasyon bakanlığının zındıkça yaydıkları zehirleri, neşrettikleri fuşiyatı, rezillikleri, zina ve fücru güzel göstermelerini ve yine akılların artıklarından ve çöplüklerinden oluşan yıkıcı şirk mezheplerine davetlerini görmez misin?

Sözde adalet bakanlığının haramları helal kılışını, mahremleri mubah görüşünü, hakları zayi edişini, işleri tersyüz edişini görmez misin? Kim, iddia edilen adalet bakanlığı

⁵¹ 1301. Bölüm

⁵² Mecmuu’l-Fetava: 35/158-159

⁵³ Maide: 33

mahkemeleri yoluyla hakkına ulaşabileceğine veya kendisinden bir zulmü def edebileceğine güvenebilir?

Sonra, devletin idare etmiş olduğu mali müesseselerin, her işini haram olan faiz üzerine kurduğunu, hiç kimsenin malını faiz bankalarının dışında bir yerde muhafaza edemediğini, ticaretini ancak bu bankalar yoluyla yapabileceğini, sonra insanların yaşantılarını daha da güzelleştirmek için olduğunu iddia ettikleri bu kredilerin ancak faiz kârları ile olduğunu görmez misin?

İnsanların hayatlarındaki araba vb. zaruri eşyalarında zorunlu sigorta sistemine bakıp düşünmeyi unutma.

Sonra, eğitim ve öğretim bakanlığının, okullarından ve kolejlerinden çıkan genç nesle neler yaptığını, onlara neler öğrettiklerini, ne ile kültürlendirdiklerini, onların terbiye ve öğrenimlerinde islamdan neye önem verdiklerini görmez misin?

İşte geçen günler meseleyi daha da açığa kavuşturmakta. Maymun ve domuzların kardeşleriyle -iddia edilen- barış ile, müslümanın, dinin ve milletin düşmanlarına düşmanlığı ifade eden tüm ayet, hadis ve haberleri izale etmişlerdir. Diyalog adı altında, aslında -geçtiği üzere- kişinin islamının ancak onunla sahih olacağı vela-bera akidesini nasıl yerle bir etmeye başlamışlardır.

Sonra üniversite ve yüksek öğrenim gibi diğer öğrenim kurumlarına bak ve bunlarla Allah'ın emirleri arasını kıyasla. Bu tağutların ve yardımcılarının kurmuş oldukları bu müesseselerin ve idarelerin hakikatini açık ve net bir şekilde göreceksin.

Allahu teala'nın **"Yeryüzünde fitne kalmayıp dinin tümü Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın"** buyruğundan sonra, bu yöneticilere karşı kıyama kalkmama da ve savaşmama da bir müslümanın mazereti kalabilir mi? Bizim ülkelerimizde din Allah'a mı aittir yoksa ekseriyette -biraz İslam şeriatından aldıklarını iddia ettikleriyle birlikte- Allah'tan başkasına mı aittir?

Dinin, bazıları Allah'a diğer bazıları da başkasına ait olduğunda, tümü Allah subhanehu ve tala'ya ait olana dek savaş ve cihad vacip olur.

Sonuç:

Ey sevgili kardeşim, bizler cihad ediyoruz çünkü cihad, ümmetin izzetine ve yüceliğine dönmesinin tek yoludur.

Bu, Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şu buyruğundaki gibidir: "İ'ne ile alışveriş yapar, ineklerin kuyruklarına tutunur, ziraata razı olur ve Allah yolunda cihadı terk ederseniz; Allah size, dininize dönünceye kadar kaldırmayacağınız bir zillet musallat eder."

Hadisin öncesinden ve sonrasında da anlaşılacağı üzere, buradaki din cihaddır.

Bizler cihad ediyoruz çünkü cihad hayattır. Allahu teala'nın buyruğunda olduğu gibi: **"Size hayat veren şeye çağırıldığında, Allah'a ve resulüne icabet edin."** Alimler, buradaki hayatı cihad olarak tefsir etmişlerdir.

Eğer sana sabretmen söylenilirse;

İyi bil ki, Allahu Teala Müslümanların, zillet, utanç ve ar üzerine sabretmelerine razı olmayacaktır. Zira Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: **“İzzet, Allah’ın, resulünün ve müminlerindir.”** Yine başka bir ayette: **“Allah kafirlere, müminlere karşı bir yol vermeyecektir.”**

Eğer sana, cihadın fitne olduğu söylenilirse;

Onlara, Allahu teala’nın onların emsallerine söylediklerini söyle: **“Bilin ki onlar zaten fitnenin ortasına düşmüşlerdir. Şüphe yok ki, cehennem, kafirleri çepeçevre kuşatıcıdır.”**⁵⁴

Eğer sana ‘cihadda ölüm var!’ denilirse;

Onlara, ‘ben yalnızca ölmek için cihad ettim’ de. Zira cihadda ölmek Allah yolunda şehadettir. Bizim istediğimiz de budur. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Müminler arasında Allah’a verdikleri sözde içtenlikle sebat gösteren nice yiğitler vardır. Onlardan kimisi adağını yerine getirdi. Kimisi de beklemektedir. Onlar hiçbir şeyi değiştirmemişlerdir.”**⁵⁵

“Allah yolunda öldürülenlerin ölümler olduğunu zannetme. Bilakis onlar diridirler ve rableri katında rızıklanmaktadırlar.”

Eğer sana: ‘Sen bu yolda tek başınasın, seninle birlikte hiçbir yardımcın yok. İnsanlar kendi malları ve aileleri ile uğraşmaktalar!’ denilirse;

Onlara, bunun, tüm zamanlarda hak ehlinin durumu olduğunu söyle. Onlar gariplerdir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Allah yolunda savaş, sen kendinden başkası ile sorumlu tutulmazsın. Ve müminleri cihada teşvik et.”**

İmam Kurtubi bu ayetin tefsirinde şöyle der: “Bu, münafıklardan yüz çevirmesi için ve -bunda Ona hiç kimse yardım etmese de- Allah yolunda savaşta ciddi olması için Nebiye bir emirdir.”⁵⁶

Ey sevgili kardeş, bu, kimliğimizi tanıtmak ve sualine hızlı bir cevap için bazı kısa kelimelerdir. Biz kimiz? Ne istiyoruz? Ve niçin Allah yolunda cihad?

Sende bizimle birlikte emaneti yüklenecek ve onu öğrendikten sonra hakkını verecek misin? Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Rabbinizden bir mağfiret ve takva sahipleri için hazırlanmış eni göklerle yer kadar olan cennete koşun.”**

Hamd alemlerin rabbi olan Allah’a mahsustur.

Mütercim: Muhammed Atta

⁵⁴ Tevbe: 49

⁵⁵ Ahzab: 23

⁵⁶ El-Cami li Ahkamu’l-kuran: 5/293